Темно надворі, ніч дощовита,
Людей у вагоні битком набито;

Всі потомились — чи сплять, чи куняють,
Діти малі засинають, де знають,—

На чемодані, як не на лаві,
мостять голівки чорняві й біляві.

Спить та дитина одітою, взутою,
Мати ще зверху хусткою вкутає.

Тут же, розлігшись серед купе,
Якийсь морячок завзято хропе.

Якби в тому поїзді я був хазяїном,
Розпорядився так би негайно:

Щоб у дітей був хороший сон,
Всіх перевести в спальний вагон,

В голову дати подушку біленьку,
А укриватись — ковдру тепленьку.

Ще и наказав би колесам до ранку
Тихо-тихенько співать колисанку.